Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

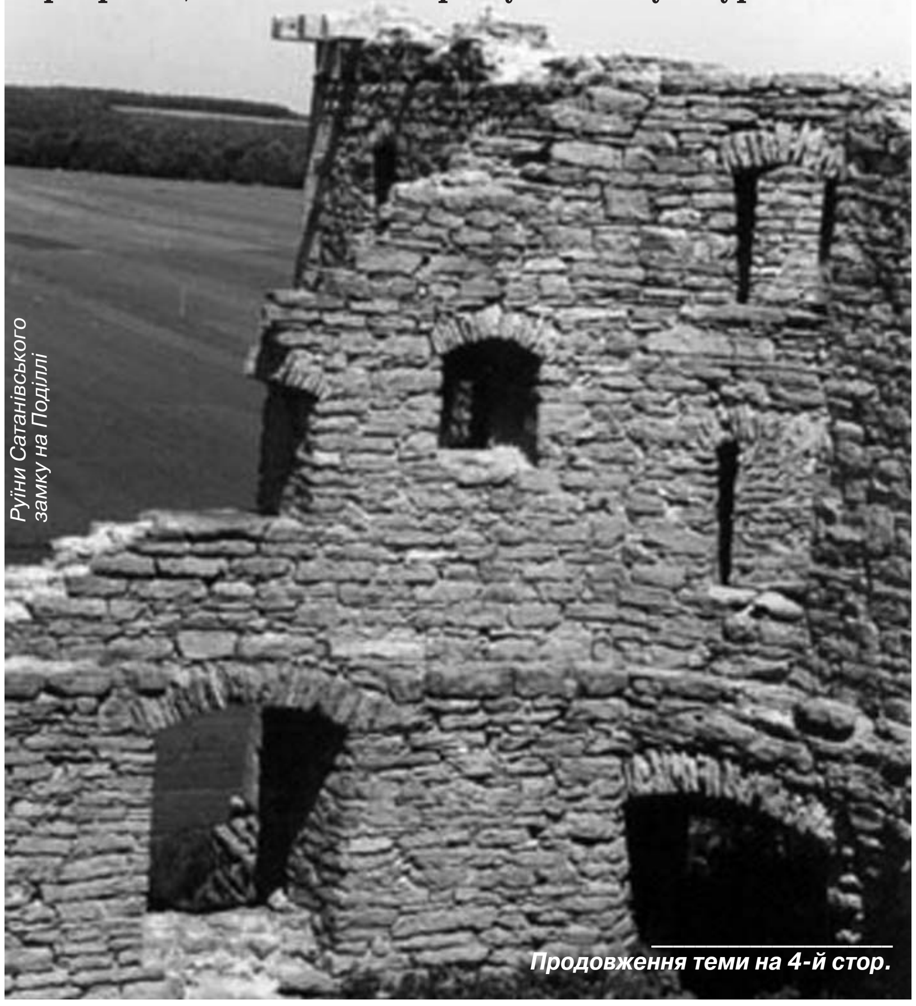
НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 4 грудня 2007 року № 49 (213)

КОД НАЦІЇ

БОРІМОСЯ – ПОБОРЕМО!

Українська інтелігенція – є. І вона постала проти варварства, оголосивши Україну зоною культурного лиха

Руїни Сатанівського замку на Поділлі

Продовження теми на 4-й стор.

ОГОЛОСИТИ 2008-Й РІК РОКОМ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Президентові України п. Віктору Ющенку Кабінету Міністрів Верховній Раді України

1 січня 2009 року виповнюється сто років з дня народження визначного діяча національно-визвольних змагань українців, Головного Провідника ОУН (революційної) Степана Бандери. Важко переоцінити роль Степана Бандери у формуванні самоусвідомлення українців. Його ім'я стало узагальненим іменем усіх українців, особливо галичан. З ним тисячі українських патріотів боролися за самостійну Українську Державу, втілюючи у життя головний пункт Декалогу Українського Націоналіста – "Здобудеш Українську Державу або загинеш у боротьбі за неї". Непохитність і твердість духу Степана Бандери, який до останніх своїх днів віддавав сили боротьбі за звільнення українського народу від ярма поневолювачів, стали прикладом і натхненням для всіх поколінь борців за Незалежну Українську Соборну Державу.

Враховуючи велич імені і чину Степана Бандери, Конгрес Українських Націоналістів вважає за необхідне оголосити 2008-й рік Роком Головного Провідника ОУН (революційної) Степана Бандери. КУН пропонує створити оргкомітет для проведення Року Степана Бандери, в який ми рекомендуємо включити серед інших поважних осіб представників Конгресу Українських Націоналістів.

Конгрес Українських Націоналістів має пропозиції до програми підготовки Року Степана Бандери, які готовий представити створеному оргкомітету.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

З КОГОРТИ ГЕРОЇВ

У ЛЬВОВІ ЗБУДУЮТЬ ПАМ'ЯТНИК РОМАНУ ШУХЕВИЧУ

При Львівській облдержадміністрації на виконання Указу Президента України щодо вшанування пам'яті Головного командувача УПА Романа Шухевича створено організаційний комітет зі спорудження Шухевичу пам'ятника у Львові. До його складу від ЛОО КУН увійшли Микола Пшевлоцький, Іван Губка, Ігор Данилиха.

На першому засіданні організаційного комітету обговорювалися питання місця спорудження пам'ятника. Серед запропонованих найбільшу підтримку отримав майданчик на роздоріжжі вулиць Генерала Чупринки і Степана Бандери. Архітектори, зокрема, зазначили, що це місце має вдале розташування. Громадські діячі, погодившись з фахівцями-монументалістами, зазначили, що встановлення пам'ятника у цьому районі міста є політично виправданим, оскільки це місце знаходиться неподалік пам'ятника Степанові Бандері. Поряд розташовані вулиці Євгена Коновальця, Генерала Чупринки і Степана Бандери.

Прес-служба ЛОО КУН

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ПОСТАЄ У БАТУРИНІ МАЗЕПИНА ЦЕРКВА

Наталка ПОКЛАД

За своє 21-річне гетьманування Іван Мазепа перетворив Батурин, який дуже любив, у столицю духовності й культури. Він виділив понад 20 000 золотих на побудову кам'яного Троїцького собору, 4 000 золотих – на зведення мурованого Миколаївського храму, 15 000 золотих – на будівництво Свято-Покровської та Воскресенської дерев'яних церков. Свято-Покровська, разом із церквою Живоначальної Трійці, була однією з головних прикрас гетьманської столиці.

Цього року археологи відкопали фундаменти Троїцького собору. А про долю Свято-Покровської, що була сповідальнею гетьмана, можна писати детектив. Почати треба хіба з подій листопада 1708 року, коли озвірілі меншиковці, взявши гетьманську твердиню зрадою, в пекельний спосіб, без огляду на вік і стать, умертвили в ній 20 тисяч люду – оборонців міста і його мешканців, а потім, пограбувавши православні святині, арсенал та гетьманську скарбницю, запалили Батурин...

Після довгих років руїни першим мурованим храмом, що відродився в Батурині, був Свято-Покровський. У 1789 році його освятили. Храм прикрашало багато чудових ікон, його любили прихожани. За майже півтора століття довкола нього виріс великий унікальний цвинтар. Але в 1936-му очамрілі совіти розібрали церкву, а в 50-ті роки – й дзвіницю, цвинтар загорнули бульдозером і на їхньому місці збудували... водонапірну вежу.

У 2000 році у цю парафію прийшов молодий священик отець Роман Кривко, повний надій на відродження і колишньої сповідальні гетьмана Мазепи, і загалом Батурина. Невеличка громадка прихожан тулилася (і понині тулиться) у приміщенні колишньої церковно-парафіяльної школи, де "в похідних умовах" облаштували церковку (Київського патріархату) і служать відправи.

Проте, виявилося, українській святині в Батурині поставати ой як непросто. Отець Роман із родиною мужньо витримував усілякі житейські й моральні випробування, віврячи, що батуринська земля, на якій він першим за 292 роки відспівав жертви московської навали 1708-го, таки оживе, воскресне – і дасть клич на духовне воскресіння всієї України. Приїжджав Президент, шановані депутати, навіть у 2004-му на благодійні кошти заклали фундамент під майбутню Мазепину церкву... На тому й скінчилося.

Звідчаєний отець уже виготовляв документи, щоб весною 2006-го поїхати працювати до Чехії, заробити грошей і самому взятися за будівництво. Бо так виходило, що за Л. Кучми про Покровську нібито й згадали, а при своєму Президентові все завмерло, натомість Воскресенську (Московського патріархату) активно відреставрували, адже вона – усипальня Кирила Розумовського.

Та Бог, нарешті, змилосердився. У листопаді 2005 року, на днях поминання жертв Батурина, отець Роман познайомився із паном Миколою Кочергою, батуринянином, що з 1943-го мешкає у США. Порозмовляли, і пан Микола небагатослівно порадив: "Працюйте". "Напевне, він нічого не зрозумів", – бідкався отець перед прихожанами"...

А пан Кочерга після свого візиту до Батурина розповів парафіянам церкви Святого Андрія Первозванного (Чикаго, Іллінойс) про свято-покровську громаду. На зборах вибрали цю парафію братньою і взялися допомагати. До наглядової ради увійшли найініціативніші.

Закінчення на 2-й стор.

49
4 820102 210017

ЗАЯВА

Глибоке обурення в широких колах української громадськості викликало рішення ЦВК нагородити С. Ківалова Почесною грамотою ЦВК за нібито "вагомий внесок у забезпечення конституційних виборчих прав громадян України".

Ім'я Ківалова стало уособленням брутального нехтування волевиявленням народу, цинічного і блюзнірського поводження із етичними та правовими засадами цивілізованого суспільства. Саме кричуща фальсифікація результатів виборів 2004 року, дії або бездіяльність Ківалова, спрямовані на потурання беззаконню та сваволі, спричинилися до потужного вибуху всенародного гніву, небаченого піднесення громадянської та національної гідності українців, які унеможливили спотворення волі українського народу.

Нагороджувати людину, яка була центральною фігурою у виконанні найницiших замірів тодішніх правителів Незалежної України, означає плюнути в душу кожного свідомого громадянина, поставити під сумнів постулат громадянської самодостатності і значимості кожного члена суспільства.

Виходячи з того, що подібні дії завдають значної шкоди суспільній моралі і праву, підривають віру громадян у правду і справедливість, руйнують самі засади громадянського суспільства, вимагаємо від ЦВК негайного скасування нагороди, яка незаслужено і цілком безпідставно була вручена С. Ківалову.

Закликаємо Верховну Раду України нового скликання засудити подібні рішення і таким чином дати оцінку ганебним спробам реабілітації не лише окремих осіб, а й практики вирішення питань суспільно-політичного життя шляхом махінацій і брехні.

Головний Провід КУН

ПОСТАЄ У БАТУРИНІ МАЗЕПИНА ЦЕРКВА

Голова її, пан Іван Деркач, вклав великі власні кошти; пані Лариса Діяк – голова сестринства; пан Тарас Коновал – голова братства; сам пан Микола залучає до цієї справи якомога більше людей; пані Марія Яресько веде недільну школу, її донька Наталка має справи у Києві, а син Іван – голова парафії, тож допомагають усією родиною. Тут не можна нікого виділити, ці люди горять Україною, вони взялися разом за те, чого не потягли наші політики: готують обіди, збираючи кошти і вкладаючи свої власні для побудови храму – споділальні Івана Мазепи.

Достатню для початку суму весною 2007 року перерахували в патріархію. Невдовзі було куплено землю в центрі Батурина, неподалік будинку Кочубея, патріарх Філарет освятив місце, і закипіла робота.

...Гарно дивитись, як росте храм. Він відроджує душі прихожан Свято-Покровської, він міняє і весь Батурин. Їдуть до отця Романа добрі люди з усієї Чернігівщини: "Чим можемо допомогти?" І це ще одне Боже диво – після років обструкції.

А біля зведених стін уже сяють золоті куполи – їх ось-ось підіймуть у височість. Замовлено різьбярам вівтар, а художники готуються писати ікони. І Україна, і все світове українство сподіваються-чекають, що на кінець літа 2008 року храм буде освячено. І на листопадові поминання, на 300-ті роковини Батуринської трагедії, дзвін Свято-Покровської озветься до небес плачем-кличем, а гетьман Мазепа разом із усіма своїми соратниками й побратимами стануть поруч із нами – і поблагословлять нову Україну на довгу незнищенну дорогу. Так буде!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наталка ПОКЛАД

В УКРАЇНІ ВШАНОВАНО ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

ДНІПРОПЕТРОВЩИНА

На заклик Президента України В. Ющенка вшанувати пам'ять невинних жертв Голодомору відгукнулися національно-демократичні організації і партії, і разом з обласною адміністрацією 24 листопада виїхали на 9-й кілометр Запорізького шосе, де в часи терору московські і промосковські більшовики залишили кривавий слід (закопали до 100 тисяч закатованих українців).

У своєму виступі т. в. о. голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації Віктор Бондар правдиво розповів про Голодомор 1932–1933 років на Січеславщині і пообіцяв побудувати на 9-му кілометрі цілий меморіальний комплекс.

У акції активну участь взяла Дніпропетровська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів. Багато її членів, згуртовані головою ДОО КУН Миколою Хоменком, роздавали листівки та іншу інформаційну літературу.

Кунівці також провели акцію на привокзальній площі біля хреста жертвам Голодомору, побували на скорботному відзначенні цієї жахливої Катастрофи в міському сквері імені Писаржевського, де відбулася акція "Засвіти свічку!".

Микола НЕВИДАЙЛО,
в'язень ГУЛАГу,
член Національної спілки
письменників України

КИЇВЩИНА

Голодомор 1932–1933 років – чорна сторінка нашої історії. Стратегія винищення українців була націлена насамперед на винищення села – колиски нації. Лихо не оминуло жодну родину, і серед мільйонів українців, померлих в ті страшні роки, – тисячі жителів Васильківського району Київської області. Так, у селі Барахтах померло 522 чоловіки, в Ковалівці – 364, в Пінчуках – 229, в Мар'янівці 209 чоловік не витримало жаху Голодомору. І це далеко не повний перелік. Вимирали цілі родини. Ось у Барахтах лише у родини Кривенків померло 17 чоловік, у Дзвінковому не витримали наруги 10 чоловік з родини Ярмоленків, в Діброві обірвався славний рід Микити Ткаченка. Померли всі: і він, і його дружина, й усі їхні три доньки.

24 листопада у селі Барахтах за участю керівництва Київської облдержадміністрації відбувся мітинг-реквієм з нагоди 75-х роковин трагедії та відкриття меморіалу пам'яті жертв Голодомору.

КРИМ

У Симферополі, в Соборі рівноапостольних князя Володимира та княгині Ольги УПЦ КП, епископ Симферопольський і Кримський Климент і священики УГКЦ отець Віктор відслужили панахиду за жертвами Голодомору. Пом'янути невинно убієнних прийшли постійний представник Президента України в Криму В. Хоменко, перший заступник представника Президента Є. Драп'ятий, працівники представництва, працівники міськради, керівник відділу у справах релігії при Раді міністрів Криму, керівники і членство регіональних відділень КУН, УНП, НРУ, УРП "Собор", УКП, ВГО "Наша Україна", "Просвіти" та блоку "НУНС", українська інтелігенція Криму, прихожани УПЦ КП та УГКЦ, кримські татари. Учні загальноосвітньої школи села Укромного Симферопольського району під керівництвом пані Клариси Сайчук виголосили віршований реквієм за жертвами Голодомору.

Постійний представник Президента України в Криму В. Хоменко зачитав звернення Президента України до учасників панахиди.

До хреста, встановленого у ніші собору, в пам'ять жертв Голодомору були покладені траурні вінки від представництва Президента та українців Криму, живі квіти, а також запалені свічки. Учасники мітингу-реквієму хвилиною мовчання пом'янули всіх, хто був знищений більшовицько-комуністичним режимом.

Згодом біля пам'ятника святителю Луці було запалено свічки пам'яті. Присутні помолилися за жертвами Голодомору, після чого пом'янули їх хвилиною мовчання.

Головою оргкомітету з ушанування пам'яті жертв Голодомору було призначено голову КО КУН В. Овчарука, а члени Конгресу були активно залучені до підготовок та проведення жалобних заходів.

Панахиди за жертвами Голодомору були проведені у храмах УПЦ КП та УГКЦ, які діють у Криму.

В. ОВЧАРУК, О. НОСАНЕНКО,
м. Симферополь

ХЕРСОНЩИНА

Херсонська молодіжна референтура КУН, підтримавши ініціативу Президента Віктора Ющенка, вшанувала пам'ять померлих від Голодомору українців. Молоді кунівці в центрі Херсона встановили агітаційний намет Конгресу Українських Націоналістів, поширювали газету Херсонської обласної організації Конгресу "Степова Україна" та друкований матеріал про голодомор на Херсонщині.

* * *

У Херсоні 24 листопада більше 3 тис. осіб взяли участь у заходах з нагоди Дня вшанування пам'яті жертв Голодомору. Скорботна акція відбулася біля пам'ятного знаку жертвам тоталітарного режиму. У ній взяли участь представники підприємств, установ та організацій міста, усіх релігійних конфесій, політичних партій (зокрема члени Херсонської обласної організації КУН), громадських організацій, студенти вузів. Біля пам'ятного знаку зі словом скорботи виступив голова обласної державної адміністрації Б. Силенков, який зазначив, що, завдяки збереженим патріотами України архівним матеріалам, вдалося віднайти дані про Голодомор на Херсонщині у 1932–33 роках і встановити місця масових поховань наших громадян. Після хвилини мовчання була проведена спільна панахида усіх релігійних конфесій, після закінчення якої учасники ходи поклали траурні вінки, композиції з житніх та пшеничних колосків, квіти та численні свічки до пам'ятника. Крім того, у рамках Всеукраїнської акції "Запали свічку" на пагорбі біля ККЗ "Ювілейний" було запалено хрест зі свічок та композицію зі свічок на сходах кінотеатру "Україна".

Прес-служба ХОО Конгресу

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

У Нестерівцях Дунаєвецького району відбулося відкриття пам'ятника жертвам Голодомору та репресованим. У цьому селі в далекі 30-ті роки 48 людей померло від Голодомору, організованого людиноненависницьким комуно-більшовизмом, ще понад 170 осіб репресовано та знищено каральною машиною НКВС.

Пам'ятний знак споруджений силами місцевого районного товариства політичних в'язнів та Дунаєвецької районної організації КУН. Участь у відкритті взяли голова секретаріату Хмельницької ОО КУН О. Симчишин, голова секретаріату міської організації Т. Панчук, голова Дунаєвецької РО Конгресу С. Ясінська, представники обласної та районної влади, члени УНП, учні місцевої школи, жителі села.

"Подібні пам'ятні знаки повинні бути у кожному українському селі. – наголосила С. Ясінська. – Вони повинні нам нагадувати, що люди вмирали від страшного голодного мору лише через те, що були українцями. Разом із тим, вони мають нагадувати насамперед про те, що ми незнищенна та непереможна нація, нація, яка відроджується, незважаючи на усі потуги її ворогів".

ПІД ЗНАКОМ ЮВІЛЕЮ ПРОВІДНИКА

Міжнародний благодійний фонд імені Ярослава Стецька спільно з науково-дослідним Інститутом українознавства та Центром досліджень визвольного руху нагадує, що продовжується конкурс наукових робіт "Організація Українських Націоналістів: провідники, ідеї, боротьба", присвячений 95-й річниці з дня народження Ярослава Стецька.

Конкурс проводиться з 15 жовтня до 30 грудня 2007 року.

Ознайомитися з електронним варіантом Положення та отримати бланки анкети учасника можна за адресою в інтернеті: **http//www.rius.kiev.ua, тел. 8 (067) 354 60 78.**

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

СПОГАД ПРО МАЙБУТНЄ

Коли це число газети дійде до читачів, вочевидь, Україна знатиме імена нових спікера і прем'єр-міністра. Хоча немає певності в тому, що станеться саме так, проте, за логікою самозбереження, у депутатів демократичної коаліції наразі не існує іншої розумної альтернативи, як одноголосно підтримати Арсенія Яценюка на пост голови Верховної Ради, і так само одноголосно проголосувати за Юлію Тимошенко – на пост керівника уряду. Якщо ж цього не станеться, тоді досягнення консенсусу між партнерами по коаліції буде значно проблематичнішим, а загроза розпаду самої демкоаліції стане доволі реальною з усіма відповідними наслідками – і для політичної сили під назвою "Наша Україна", і зокрема для її почесного голови Віктора Ющенка, та й для країни загалом.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Автора цих рядків важко запідозрити в якихось особливих симпатіях до Ю. Тимошенко чи А. Яценюка, однак видається, що саме цей дует, в силу певних причин, за нинішніх обставин є для України найбільш оптимальним. Сказати б образніше, це є найменше зло з усіх можливих.

Чому саме так? Спробую пояснити.

Стосовно Тимошенко, то тепер уже всім зрозуміло, що зупинити її просування нагору, до головної вершини української влади, принаймні в законний спосіб, майже неможливо. Досі, здається, практично всі політичні ходи лідерки БЮТ були стратегічно правильними – звісно, що правильними для неї як для політика; про країну чи державні інтереси тут не згадуємо. (Чого, на жаль, не скажеш про Віктора Ющенка, котрий не зміг чи не зумів чітко і без серйозних помилок пройти свій шлях від 26 грудня 2004 року дотепер, втративши колосальний ресурс довіри, що його він отримав у часі сходження на найвищий щабель. Чому так сталося – це тема для серйозних досліджень; балаканина про "слабкий характер" чи т. ін. – як на мене, надто спрощена, і це – далеко не повне пояснення феномену В. Ющенка). Ю. Тимошенко незбагненним чином поєднала в собі хист мати справу, більше того – бути "своєю" у т. зв. олігархів, і водночас – подобатися малоімущим. Якщо взяти до уваги, що поєднання цих "чеснот" і переваг апріорі є надзвичайно ефективним (з одного боку – мільярди грошей; з іншого – мільйони виборців), то й не дивно, що від виборів до виборів політична сила, яку вона очолює, збирає щораз більший електоральний ужинок. Крім того, Тимошенко – чи не єдиний політик, якого досить непогано сприймають і на заході, і на сході країни. Також вона не викликає особливої ідіосинкразії ні в Вашингтоні, ні в Брюсселі, а в Москві, хоч це комусь може видатися дивним, чимало хто від її успіхів задоволено потирає руки.

Враховуючи те, що Україна поступово "латиноамериканізується" (наявність кількох десятків чи сотень сімей-кланів, які володіють і контролюють більшість економіки в країні, – це з одного боку; а з іншого – перебування переважної частини населення за межею чи близько межі бідності, а також доволі слабкий і нечисленний середній клас), можна сміливо передбачити, що майбутнє в такій країні – саме за подібними до Ю. Тимошенко харизматичними політиками-популістами, які й надалі вміло використовуватимуть і батіг, і пряник, адресуючи в потрібний момент соціальні подачки тим, хто цього найбільше потребує, і поєднуючи речі в принципі непоєднувані – жорстке державне регулювання і прозорі кордони. А що подібна "відкритість" кордонів буде також регулюватися – вибірково – то про це мало хто з громадян і знатиме, адже для чого тоді існують "вірні" мас-медії?

Разом з тим, видається, що саме такий український шлях є найбільш реальним – виходячи з того, що наївно надіятися на демократію, на чесні і неупереджені суди і незалежні ЗМІ, даремно сподіватися, що колись у цій країні запрацюють закони, корумповані до кісток чиновники нарешті перестануть красти, політики – безупинно брехати, а "електорат" – стане вільними, достойними кращого життя громадянами великої країни... Це все ілюзії, які не мають під собою практично ніяких підстав, хоч як це гірко визнавати. Натомість нас чекає доля країни, затертої в сірій буферній зоні поміж ситим європейським Заходом (який – поки що у окремих місцях, як у тій же Франції – але вже починає справді "підгнивати") і непередбачуваним євразійським монстром Росією, котрий "піднявся" останніми роками на шалених нафтогазодоларах, але розпад якого – лише справа часу. Нас чекає доля країни, переваги якої – вдале транзитне розташування, родючі землі і неледачий, працьовитий народ – будуть використовуватися світовими транснаціональними корпораціями і тутешніми кланами, а аборигенам (тим, котрі тут залишаться, і не втечуть куди очі бачать чи не відійдуть у інші світи) переважно доведеться виконувати функції таких собі новітніх "рабів" – порівняно високооплачуваних у Києві та деяких інших великих містах, і працюючих за шмат глевкого хліба і склянку дешевої оковитої у "провінції". Мій знайомий, родом з південних степів Миколаївщини, розповідаючи, чому він покинув благословенні краї, намалював мені апокаліптичну картину нашого уявного майбутнього: на родючих землях, викуплених жирними тузами з Одеси, Києва і Росії, за копійки працюють місцеві жителі, а менш придатні до обробітку грунти дичавіють, перетворюючись у пустелю, і при цьому вартість сільського будинку складає двісті–триста доларів. Чим не резервація?..

Якщо комусь може видатися, що вище сказане – вислід песимізму, то мушу зауважити, що змодельоване автором наше недалеке майбутнє – це, до речі, більш оптимальний варіант, за якого країна все-таки залишиться існувати в теперішніх кордонах, а не буде розділена по-живому навпіл чи позбудеться якоїсь частини своєї території. І цей сценарій можливий якраз у випадку, якщо владу в країні контролюватимуть політики на кшталт Тимошенко та Яценюка і близькі до них чи солідарні з ними у питаннях розподілу майна олігархи. Прихід же до керма в країні, при теперішніх владних розкладах і суспільних антагоністичних настроях, відверто "прозахідного" чи "промосковського" політика, по-перше, малоймовірний, а по-друге, загрожує новими політичними і соціальними потрясіннями, з усіма відповідними наслідками.

Щоправда, і за такого, "оптимального", розвитку подій навряд чи, нарешті, настане "стабільність". Адже як у такому разі владі уникнути соціальних заворушень, що їх неминуче слід очікувати у класово розділеній країні? Закручування гайок, міліцейські кийки, водомети, сльозогінний газ – без цієї атрибутики в такому разі вже не обійтись, однак все це може призвести до зворотного ефекту, і хвиля народного гніву змете ненависний режим... Що було з Україною далі, після аналогічного виверту історії в 1917-му, – про це ми вже знаємо з історії XX століття, а тому подібний сценарій може втішати хіба що телепня чи відверто одіозних маргіналів, подібних до Вітренко, Симоненко чи Мороза.

Чи є альтернатива такій похмурій перспективі?

Мабуть є, але для цього нам потрібні чесні політики, спроможні (як В. Ющенко у 2004-му) не лише повести за собою зневірений народ, а й здатні сформувати чесну і справді українську владу, чого нинішній Президент зробити не зумів, і вже, на жаль, не зуміє.

Крім того, не завадило б нам мати і народ, який би, нарешті, "прозрів" і захотів жити не в тій-таки резервації, а в демократичній країні.

Сказати, що у нас таких політиків не існує в природі, та й народу іншого наразі нема – маємо що маємо – було б, певно, також чесно, але все ж... язик не повертається. Адже відомо: якщо ти втратив гроші – ти не втратив нічого; якщо втратив друзів – втратив половину; якщо ти втратив надію – то втратив усе...

"БЄЗ ЦАРЯ В ГОЛОВЄ "

росіяни не можуть жити

Мирослав ОКСЕНТ

Минулої неділі в Росії відбулися вибори до Державної Думи. Як і очікувалося, особливих несподіванок не сталося: з незвичним для українських реалій результатом (набравши, за попередніми даними, понад 64 %) перемогла путінська "Єдиная Россия". Звісно, про формування якоїсь серйозної опозиції у вищому законодавчому органі Росії наразі не йдеться; ні комуністи, ні партія Жиріновського, ні мало кому в Росії відома "Справедливая Россия", котрі також подолали семивідсотковий бар'єр, такими не є. Першим двом відведена роль бутафорської опозиції, а щодо третьої партії, то її функції і призначення взагалі незрозумілі, адже "Справедливая Россия" є публічною маріонеткою Кремля, а тому про якусь, бодай мізерну, самостійність у діях взагалі говорити зайве.

Тим часом переважна більшість коментарів у незалежній російській пресі (така ще є – в Інтернеті) зводиться до того, що набрані єдиноросами величезні відсотки – результат махінацій і фальсифікацій. Насправді "партія Путіна", за оцінками незалежних російських експертів, набрала значно менше голосів. Повідомляється також про використання знаменитих нам відкріпних талонів – у Москві, якщо вірити таким повідомленням, таким чином проголосувала третина виборців. Також російські ЗМІ пишуть про те, що вибори демонстративно проігнорувало населення Інгушетії, хоча в сусідній Чечні нібито проголосували 99,33% виборців.

Разом з тим, колишній радник Кремля А. Ілларіонов вважає, що нинішні вибори – це насправді програш політики Путіна, оскільки за його партію нині проголосували близько 42 млн виборців, у той час як чотири роки тому йому віддали свої голоси 49 млн. Таким чином, за президента фактично проголосувало 37–38% дорослого населення країни, що є "жахливим провалом", причому не лише виборів, а й усієї системи. За таких умов, вважає відомий економіст, Путіну нічого не лишається, як іти на третій термін президентського правління, оскільки прихід будь-якого іншого політика значно прискорить центробіжні процеси в Росії.

Чи мають у Росії демократи якісь, бодай невеликі, шанси на владу? Попередні результати теперішніх виборів свідчать, що наразі практично ніяких. "Союз правих сіл" і "Яблоко" спільно набрали близько 2,5 відсотка. Чи може щось змінитися надалі? Цього ми не знаємо, але історія свідчить, що Росія і демократія – речі, які ніколи не перетиналися, і навряд чи коли-небудь подібне може статися.

Який висновок із російських виборів належало б зробити нам?

Вочевидь, надіятися, що до влади в сусідній країні коли-небудь прийдуть сили, котрі запропонують Києву діалог на рівних, було б з нашого боку наївно. Навпаки, зростання шовінізму і антизахідної, антиукраїнської риторики не лише в середовищі російського провладного політикуму, а й у російського суспільства набирає сили. Трохи хитнувшись у бік примари демократії в період раннього Єльцина, ця найбільша за територією в світі ядерна держава знову повернулася на свій, ісконно російський шлях розвитку – абсолютної монархії. Будь-які інші форми її існування можуть призвести до катаклізмів, наслідки яких важко уявити.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

"РУСИЧІ" РОЗПЕРЕЗАЛИСЯ

"Влєзать і видавлівать" – "по благословєнію святєйшего патріарха"

Ю. ТИМОЩУК,
голова Севастопольської
міської Спілки офіцерів України,
капітан 1 рангу запасу

У 18 (197) числі газети "Русичи", котра виходить в Криму, як значиться на першій шпальті "по благословению святейшего патриарха Московского и всея Руси Алексия II", друкуються вказівки кримським шовіністам, як підривати державний лад України.

Так, на другій шпальті часопису під рубрикою "Новости для русичей" надрукована добірка антиукраїнських матеріалів. Серед них своєю ворожістю і клінічною зневагою до нашої Вітчизни привертає увагу статейка "Украина – русское государство", в якій наводяться фрагменти із заяви лідера російського руху проти нелегальної імміграції Олександра Бєлова:

"...Русские, проживающие на Украине, должны не ждать помощи из Москвы, а самостоятельно выдавливать из власти антироссийские элементы и занимать ключевые посты в управлении государством".

"...Надо говорить, что Украина – это русское государство в прямом смысле этого слова, может быть, даже больше, чем Россия. И соответственно надо не добиваться каких-то прав, а нужно доминировать. Это же касается Прибалтийских республик. Нужно говорить, что Латвия, Литва, Эстония – это русские государства".

Щоправда, де в чому думки одіозного Бєлова розходяться з розкольницькими планами регіоналів та їхніх прислужників, котрі замахнулися на роздроблення України на удільні князівства за принципом: кожному бандитському клану – по регіону. Клінічному експансіоністу подавай нашу державу, як шніцель, цілком, бо він не має наміру з кимось нею ділитись: "...Я сейчас не вижу необходимости раздробления Украины на восточную, южную, западную. Наоборот, считаю, русские должны сделать ставку на Киев. То есть нужна повсеместная экспансия в руководство Украины – влезать, выдавливать антироссийский элемент".

Коли читаєш подібні опуси, мимоволі закрадається підозра, що в тих бєлових не все в порядку з головою. Однак тут не до сміху. Адже, по суті, вільно друкується неприкрите зазіхання на суверенітет і державну незалежність України, тиражується заклик "п'ятої колони" до державного перевороту. Окрім того, ця публікація ще раз підтверджує той факт, що антинаціональна експансія, безлад і хаос в Україні керуються і координуються з Росії.

Чи захистить Володимир Хреститель Україну від провокацій московської церкви?

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Слід зазначити, що це не єдина в цьому числі публікація антиукраїнського змісту. Серед них "Фашизм не пройдет", де тенденційно повідомляється про встановлення в Симферополі за ініціативи партії "Русский блок" пам'ятника жертвам (!?) ОУН-УПА "Выстрел в спину".

Брехливі та образливі звинувачення на адресу померлого останнього командувача УПА генерала Василя Кука і Героя України Романа Шухевича містить також замітка "Их" герои".

"По благословенію святейшего патриарха" серед парафіян пропагується виправдання політичних злочинів Москви поряд із закликами до нових злочинів.

Наприклад, у статті "Делами отцов гордится не дано" редакція вдається до виправдання злочинної депортації із Криму татарського народу "...за многочисленные факты массового предательства татар в годы гитлеровской оккупации Крыма".

При цьому висувається звинувачення і на адресу демократичних сил України, бо "...При попустительстве "оранжевых властей" крымскотатарский национализм подобно своему галицко-бандеровскому брату набирает силу".

Не подобається московським шовіністам, що українці не лише живуть у злагоді зі своїми співвітчизниками – кримськими татарами, а навіть допомагають та захищають останніх. Їм би дуже хотілося, щоб і в Україні була своя Чечня. Та марні надії, бо і українців, як і татар, більшовики після війни хотіли вивезти "в отдаленные районы СССР", і це сприяє братанню наших народів. Більшовикам цього здійснити не судилося не тому, що, як брешуть чекісти, не вистачило вагонів, а через те, що боялись бійців УПА, котрих зараз так люто ненавидять патологічні "продолжатели дела Ленина-Сталина".

У припадку шовіністичної ейфорії автор опусу Камєнєв тоном камерного пахана (є від кого манери переймати) нахабно повчає кримських татар, як тим належить себе поводити в Криму, аби не дратувати "русичів", бо "...Мы не предаем забвению ни подвиги наших отцов, ни злодеяний их убийц (кримських татар. – *Прим. авт.*), к какой бы национальности они не принадлежали". Це вже пряма погроза цілому народу з боку шовіністів.

І в такому ключі, з числа в число, накладом у 28 тисяч примірників, відкрито ведеться антидержавна пропаганда. Редакцією газети "Русич" розпалюється міжнаціональна ворожнеча, виливається бруд на український етнос, надаються інструкції та настанови легіонерам "п'ятої колони", здійснюється їхня морально-політична підготовка, спрямована на перетворення України в Малоросію.

Прикро, що відповідні державні служби не реагують на "святу" діяльність Московського патріарха та поширення благословенної ним українофобії. Мовчить і СБУ в Севастополі. Виходить, що партії "Русский блок" шляхом "повсеместной экспансии в руководство Украины" вдалось туди вживити антиукраїнський елемент. А може, він там залишився ще з радянських часів?

Хотілося б, щоб чиновники Міністерства закордонних справ України поцікавились, чому це московський патріарх Алексій II став політичним емісаром шовіністичних сил в Україні? Чому всупереч міждержавній угоді про тимчасове перебування ЧФ РФ на теренах нашої країни на його поліграфічному устаткуванні виготовляється підривна за змістом та провокаційна за призначенням друкарська продукція?

Хочу звернутись до редколегії часопису "Русич", третя шпальта якого проповідує озаглавлена християнським закликом "Живи праведно": візьміть цей заклик на своє ідейне та моральне озброєння і дотримуйтесь Божих заповідей, не сіючи розбрату між народами, не зомбуйте людей махровою брехнею, а займіться просвітницькою, а не політичною антиукраїнською діяльністю серед своїх прихожан.

Хочу також нагадати найманим працівникам "Русича", що, окрім християнської моралі, існують ще й закони щодо наклепництва, підривної і деструктивної діяльності проти держави, за порушення яких передбачені цивільна та кримінальна відповідальність. Як бачимо, ворожі до України сили, залучивши до своїх лав навіть служителів культу, нарощують експансивні потуги, спрямовані на захоплення всіх важелів державного управління з кінцевою метою перетворення нашої Батьківщини знову в російську колонію. На цьому шляху вони ні перед чим не зупиняться. Будуть застосовувати саботаж, брехню, наклепи і, можливо, диверсії.

Тому висновок для демократично-патріотичних сил один: щільніше гуртуватися, забувши про особисті амбіції, чвари та меркантильні інтереси, і дати належну відсіч експансивним устремлінням московитів. Альтернативи немає: або нас, корінних українців, вороги винищать, скориставшись чварами, розбратом та непорозуміннями між нами, або, ставши пліч-о-пліч, як це робили звитяжні воїни УПА, захистимо свою волю, гідність і рідну землю, яка дісталась нині нам у спадок. Єднаймося, браття, і ми обов'язково переможемо!

КОД НАЦІЇ

БОРІМОСЯ – ПОБОРЕМО!

Почаївська Лавра приватизована московськими попами. На території Києво-Печерської Лаври та ж парафія будує ресторан та готель. Черновецький віддав під патронат все того ж Московського патріархату неоцінену пам'ятку давньоукраїнського зодчества – церкву Спаса на Берестові. Біля стін Софії Київської діє надпотужний фітнес-центр, що загрожує заповідникові. З Андріївського узвозу силоміць, нахабно виганяють художників, скульпторів, майстрів декоративно-прикладного мистецтва. Приміщення Музею Однієї вулиці вже виставлене на продаж. Музей історії Києва вигнали з Кловського палацу і досі нікуди не "поселили". У Музеї Народної Архітектури і побуту в Пирогово по-рейдерськи відбирають землю задля будівництва "хатинок для багатих". Центральний майдан Харкова – площу Свободи – мер Добкін та його поплічник Кернес збираються перетворити на суцільний автопаркінг.

Це тільки тисячна частина тих варварських фактів нищення української культури у всіх її виявах, що була оприлюднена 30 листопада у Києво-Могилянській академії під час Надзвичайних зборів "Україна – зона культурного лиха". Поділитися наболілим з усієї України з'їхалися 620 учасників. І кожному було що розповісти.

Про кричущий стан українського культурного простору йшлося у переддень Надзвичайних зборів на засіданні секції публіцистики Національної Спілки письменників (голова – Михайло Сидоржевський), куди завітав один з ініціаторів "громадського неспокою" Віталій Капранов. Відбулася жвава дискусія, в ході якої письменники висловили цілковиту підтримку ініціативи.

– Чому збори? – пояснює Віталій Капранов. – Тому що це єдиний спосіб мобілізувати небайдужих людей. Після 2004 року влада швидко навчилася імітувати громадську діяльність: збирають майдани за гроші, утворили при кожному міністерстві псевдогромадські ради, призначають туди пригодованих людей і потім схвалюють "потрібні" рішення. Все це називається "порадились з громадськістю". Виникли фірми, які спеціалізуються на цьому: 50 тисяч доларів коштує одне замовне громадське слухання щодо будь-якого об'єкта будівництва у центрі Києва, а в скандальних випадках – до 100 тисяч доларів. Організовану при Президентові Нацраду з питань культури і духовності перетворили на бутафорський орган, який реально ні на що не може вплинути... Як цьому зарадити? Для початку ми організували збір інформації на сайті, де накопичуємо інформацію з усієї України про явища, які підпадають під визначення "культурне лихо". Сьогодні – більше 400 повідомлень на сайті. Ми знали, що погано, але не знали, що настільки погано. Люди пишуть те, що вони бачать. Отже, говорити про культурне лихо – не перебільшення. Сьогодні більшість українців позбавлені можливості задовольняти свої культурні потреби. На території української культури хазяйнують мародери. Це лихо чинить наша влада, чиновники, разом з бізнесменами. Тому ми виходимо за межі традиційного плачу і оголошуємо стан підвищеної готовності всієї української інтелігенції, всіх небайдужих задля подолання лиха.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

* * *

Резонанс Надзвичайних зборів "Україна – зона культурного лиха" сягнув як владних щаблів, так і найвіддаленіших куточків України. Бо всім нормальним людям однаково боляче, коли їх намагаються перетворити на бидло. Серед доповідачів на Зборах були архітектор, віце-президент Київської організації ЮНЕСКО Георгій Духовничий, представник Ліги екскурсоводів України Тетяна Нечай, кінокритик Вадим Скуратівський, кінорежисер, актор, продюсер Олесь Санін та багато-багато інших.

Результатом Надзвичайних зборів стала одностайно прийнята резолюція та маніфест, у якому, зокрема, говориться: "Нетоплені бібліотеки, зотлілі музейні цінності, закриті книгарні, екскаватори на історичних пам'ятках, бездомні художники, рейдерські атаки на галереї, розкрадені кіностудії, зруйновані кінотеатри, хмарочоси посеред історичних центрів, навала іноземного кітчу... Це – Україна XXI століття. Це – наше сьогодення і майбутнє наших дітей. І це – прямий наслідок злочинних дій та злочинної бездіяльності української влади усіх рівнів... У сьогоднішній Україні одна книгарня припадає на 100 тисяч населення. У Польщі – на 10 тисяч. У Києві 40 театрів, у Лондоні – 400. Ми ідемо в Євросоюз. А чи потрібна Європі навала 40 мільйонів варварів, які мріють лише про пиво і футбол?.. Сподівання на добрих і мудрих керівників закінчилися. Ми більше не хочемо залицятися до неосвічених і некультурних людей, якими є насправді наші політики. Врешті-решт, українській владі лише 16 років, а українській культурі – кілька сотень, якщо не тисяч. Культура вижила під час воєн, окупацій, геноциду, етноциду, лінгвоциду. То невже ми не піднімемо голос на захист майбутнього нації?"

Окрім резолюції Надзвичайних зборів, їх підсумком стало Звернення до членів Нацради з питань культури і духовності, до світової спільноти. Наступного тижня буде оприлюднений Чорний список ворогів української культури. Серед найбільш імовірних претендентів на цей "титул" – Дмитро Табачник, Микола Азаров, Леонід Черновецький. Українська інтелігенція різних поколінь обіцяє зробити все, щоб звання "Ворог української культури" присуджувалося довічно і мало наближений до офіційного статусу.

Марта РИМАР

РІК КАЗАХСТАНУ В УКРАЇНІ

Нещодавно Казахстан – найбільш розвинена країна Середньої Азії – відзначив День Республіки. 25 жовтня 1991 року була прийнята Декларація про державний суверенітет Казахської РСР, що стало початком новітньої історії народу, якому є чим пишатися. До 2010 року казахстанці планують видобути до 100 млн тонн нафти на рік, а 2015 року – до 150 млн тонн, внаслідок чого Казахстан увійде до десятки найбільших нафтовидобувних країн світу.

Українців та казахів єднає як віковічна дружба, схожі ментальні особливості, так і спільний досвід життя в колишньому Союзі. Не випадково на початку 2007 року Президенти двох країн – Віктор Ющенко та Нурсултан Назарбаєв – урочисто відкрили Рік Казахстану в Україні. Відтак відбулися двосторонній бізнес-форум, великий гала-концерт майстрів мистецтв Казахстану в Україні, дні Мангистауської області у Львові, дні Астани у Києві, дні культури Карагандинської області на Дніпропетровщині, виставки, семінари, спортивні заходи тощо. Нещодавно у Спілці письменників України пройшла велелюдна і надзвичайно цікава презентація двох книг Президента Назарбаєва: "Політика миру і злагоди" та "Казахстанський шлях". Для участі в урочистих заходах до України прибула спеціальна делегація Асамблеї Народів Казахстану.

Сьогодні Жуматай Алієв – заступник Голови Асамблеї Народів Казахстану – наш співрозмовник.

Українським читачам цікаво буде дізнатися, як казахи господарюють у власному домі.

"ДРУЖБА МІЖ НАЦІЯМИ ДОРОЖЧА ЗА ЗОЛОТО І НАФТУ"

"ЗНАЄШ КАЗАХСЬКУ – МАЄШ ДОПЛАТУ"

– Жуматаю Алієвичу, хотілося б з перших вуст дізнатися про реальні результати діяльності віднедавна вже державного органу – Асамблеї Народів Казахстану.

– АНК виникла 1995 року та була затверджена указом глави держави як дорадчо-консультативний орган, що об'єднує 367 членів – представників близько 500 національно-культурних центрів. Нинішній національний склад Казахстану: близько 60 відсотків – казахи, 40 відсотків – представники інших народів. Українська діаспора в Казахстані посідає за чисельністю третє місце – близько 500 тисяч осіб. Діють більше 500 національно-культурних центрів. Відповідно до останніх змін в Конституції, АНК стала конституційним органом. Дев'ять представників Асамблеї є парламентарями. Їх обирають члени АНК прямим голосуванням. Серед них – українець Валерій Вишниченко. На теренах нашої великої країни знайшли тепло і прихисток 130 націй і народностей, з-поміж яких вирізняються 9 великих етносів включно з українцями. Основоположний принцип АНК – безпартійність. Головою АНК є Президент Казахстану Нурсултан Назарбаєв.

У нашій Конституції зафіксовано визначення: "Ми, народ Казахстану". А таких аналогів, як Асамблея Народів Казахстану, немає у світі. Конкретний результат: за 16 років державної незалежності – жодних конфліктів або непорозумінь на етнічному чи релігійному ґрунті. Казахстан – наша спільна батьківщина, наша земля. У нас виховується казахстанський патріотизм, коли всі нації – рівні.

Приділяється величезна увага розвиткові мов і культур усіх народів. Наприклад, є українська школа, де з 1 до 11 класу провадиться навчання українською мовою. Виходить газета "Українські новини". Дружба між українцями і казахами – віковічна. Тому величезну увагу приділяємо саме українському питанню. Серед українців, які є громадянами Казахстану, дуже багато вчених, державних діячів, бізнесменів, адже ваш народ, як і наш, – дуже працьовитий. Торговельний обіг між Україною і Казахстаном постійно зростає та вимірюється

мільярдами. Проте маємо на майбутнє амбітні плани. 2007 – Рік Казахстану в Україні – ще більше розширив горизонти співпраці.

Офіційна делегація Казахстану, що завітала в Україну, складалася з близько 50 осіб, з-поміж них більше третини – українці, які довгі роки живуть в Казахстані. Бізнесмени, вчені, керівники національно-культурних центрів. Всі вони вкладають свою душу у розвиток Казахстану і, природньо, в закріплення взаємозв'язків між нашими народами.

Важливо, що Казахстан розвиває мови та культури усіх народів. Держава спеціально виділяє гроші з держбюджету на розвиток мов, театрів, культурних осередків. У недільних школах вивчаються також мови малочисельних народів, представники яких живуть в Казахстані. У Республіці діють 101 національна школа, 170 лінгвістичних центрів, 4 етнопросвітницьких комплекси. Відповідно до ухвали Президента АНК передано приміщення Будинку дружби в Алмати. Будинки дружби є в усіх обласних центрах та великих містах. Національним громадам безоплатно надаються офісні приміщення, зали для зібрань та урочистостей. В Астані повним ходом іде будівництво Палацу націй. Ми займаємося організацією нових етнопросвітницьких комплексів, розробкою підручників для вивчення рідних мов, випуском словників і розмовників. Видається 19 національних газет. Асамблея має веб-сайт, унікальну електронну бібліотеку, мультимедійний освітній центр, що не має аналогів в СНД. Діють корейський, узбецький, німецький, уйгурський театри, чимало творчих колективів. По телебаченню і радіо щодня ведеться захоплююча розповідь про традиції та спосіб життя різних націй і народів. Тобто подаємо реальний приклад єдності у різноманітті.

Показово, що Казахстан – країна, котра географічно міститься і в Європі, і в Азії. До того ж, ми – світська держава. Одначе маємо подвійні свята, як, приміром, Різдво Христове і мусульманський Курбан Байрам, Науриз і Масниця. Казахи схожі з українцями, наприклад, гостинністю. Адже і для казаха, і для українця нагодувати гостя – це головне.

Хотів би сказати: різні нації дуже багато привнесли до Казахстану особливостей своєї культури, водночас увібравши культуру казахського народу. Тому у нас – загальноказахстанський менталітет.

Практично всі казахи досконало володіють російською мовою. Це допомагає у спілкуванні. Державна мова у нас – казахська. Російська має статус офіційної. Робимо все, щоб молодь володіла англійською. Наш Президент поставив перед народом завдання: удосконалювати знання одразу кількох мов, необхідних для найширшого міжнародного спілкування. Представникам таких народів, як українці, росіяни тощо, які працюють у державних структурах і знають державну казахську мову, доплачуємо з бюджету 20 відсотків до зарплати. Нурсултан Назарбаєв постійно зустрічається з керівниками національно-культурних центрів. Величезну увагу приділяємо кадровому питанню, вихованню саме КАЗАХСТАНСЬКОГО ПАТРІОТИЗМУ. Наша Батьківщина єдина, і ми усвідомлюємо, що повинні вивести країну в число розвинутих держав світу. Економіка Казахстану вже доволі успішна і продовжує розвиватися швидкими темпами. За наявності 15 мільйонів населення зростання ВВП наближається до українського. Все це – дякуючи стабільності, міжнаціональному порозумінню. Ні золото, ні нафта не можуть цінуватися дорожче, ніж дружба між народами. На мою думку, то є величезне багатство Казахстану.

– Хотілося б глибше торкнутися мовного питання, яке на пострадянських теренах залишається проблемним. У яких реальних пропорціях співіснують казахська та російська мови? Що відбувається в інформаційній сфері Казахстану, зокрема у ЗМІ?

– Відверто кажучи, поки що переважає російська. Але розквіт казахської мови – лише питання часу. Ми не пішли прибалтійським шляхом, натомість обрали еволюцію. Мета – дати час представникам різних націй, щоб оволоділи казахською мовою. Механізмом залишається фінансове стимулювання, а також цілеспрямована освіта. Чи варто перевчати старше покоління? Мабуть, ні. Інша річ – молодь.

У ЗМІ співвідношення казахської та російської мов складає 50 на 50. Потроху цілі області у діловодстві переходять на казахську. Діловодство в місцевих адміністраціях та уряді ведеться двома мовами. Поки-що переважає російська. Але в перспективі, поступово ми, природньо, перейдемо на казахську. Це устремління сприймається іншими народами, в тому числі росіянами та українцями, нормально. Національні меншини з розумінням ставляться до культури і мови казахів. Справжнє досягнення: в АНК представники інших народів голосують за те, щоб розвивалася казахська мова! Ми визначили десятирічку розвитку державної мови. І вже 2009 року Казахстан повністю перейде на державному рівні на використання казахської мови у діловодстві.

Нині у багатьох недільних школах є відділення з вивчення казахської мови, у Будинках дружби діють безплатні курси. Формування казахської ідентичності відбувається шляхом консолідації етносів на основі громадянської спільноти при стрижневій ролі державної мови та культури казахського народу. Сьогодні успіх кожної нації прямо пов'язаний в РК зі станом нації титульної. Жодній нації в Казахстані не може бути добре, якщо казахам в Казахстані буде погано.

"НЕ ВОРУШИТИ СТАРІ РАНИ"

– Незалежним державам дісталися доволі специфічні чиновницькі кадри: з повним набором радянських рефлексів. Чи не спостерігаєте Ви тихого спротиву, саботажу впровадженню казахської мови з боку державних службовців?

– Вже можемо сказати, що ні. Річ у тім, що у нас багато казахів, росіян, українців отримували освіту російською мовою. Я, наприклад, закінчив державний університет у Санкт-Петербурзі. До речі, вчився разом з Володимиром Путіним: я на філософському факультеті, а він – на юридичному. Зросійщення було складовою ідеології в СРСР. Тому спочатку казахська мова у молодій державі перебувала на другому плані. Та поступово все змінюється. Ми не хотіли робити різких порухів щодо мовної політики ще й тому, щоб люди не виїжджали з Казахстану. Адже чимало громадян виїхали після розвалу союзної оборонної промисловості. А тим часом у нас – величезна країна, якій необхідні робочі руки і мізки. Нам іншого не дано: народи Казахстану повинні жити в дружбі, розвиваючи економіку країни. Ось нині до нас повертаються німці, котрі під час перебудови подалися на історичну батьківщину.

Ми так само, як і Україна, відмовилися від статусу ядерної держави. У нас схожі проблеми – Чорнобиль і Семипалатинський полігон.

– Міжетнічна політика держави завжди тісно пов'язана з міжконфесійною. Невдовзі в Казахстані відбудеться третій міжрелігійний з'їзд представників Традиційних Світових релігій. Перші два з'їзди стали прецедентом, аналогів якому не було в жодній з пострадянських держав. Жуматаю Алієвичу, про міжрелігійний діалог розкажіть, будь ласка, докладніше.

– Релігійна толерантність мусульманського народу – казахів – відіграє визначальну роль у міжетнічному порозумінні. Люди навчилися перейматися цінностями різних релігій. На свята одних конфесій приходять представники інших. Поруч з католицьким костелом можна побачити синагогу, мечеть, православну церкву. У світській державі, якою є Казахстан, діють 40 конфесій. Таким чином, ми сповідуємо ідеали свободи і демократії.

Бо відсутність віри у Бога – це небезпечно. Тому розвиток різних релігій на теренах Казахстану також знаходить підтримку і розуміння з боку держави. З часом все більше зводиться різноманітних культових споруд, де люди могли б задовольняти свої духовні запити. При Міністерстві юстиції Казахстану існує комітет з релігійних питань. Президент відвідує і мусульманські, і православні свята. Хоча віра – справа добровільна. Потрібно лише розвивати потяг до духовних джерел через освітянський та інформаційний простір.

Приклад міжетнічного порозуміння, поданий Казахстаном, – це і шлях до пізнання різних культур, розуміння духовних цінностей багатьох народів. Будда, Магомет, Христос – всі вони сіяли благо, і ми повинні це зрозуміти. Повага до віри інших – також об'єднавчий фактор. Адже насправді національна релігія казахів – мусульманство – прийшла до нас від арабів. А доти наш народ сповідував зороастризм та інші протовірування.

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

Закінчення в наступному числі.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

НА КУХНІ ТОВАРИША ТАБАЧНИКА

Не для того Україна виборювала незалежність, щоб стати потворним Вавилоном

"Мы должны понять, что если не лезть друг к другу со своим уставом, можно спокойно жить в одном государстве, не разделяя ценностей друг друга. В конце концов, жителю Донецка абсолютно все равно, какие памятники ставят во Львове и в честь кого называют улицы, точно так же и львовянину не должно быть никакого дела, на каком языке говорят в Донецке и кому ставят памятники в Одессе". Автор Дмитро Табачник, "Утиный суп" по-украински" ("Киевский телеграф" від 9–12 листопада 2007, № 45).

Олекса ПАЛІЙЧУК

А як щодо столиці? Вона ж для обох сторін одна... Невже й надалі до Києва мчатимуть колони автобусів із "політичними туристами"?.. Отож видається сумнівним цей, на перший погляд, ніби й розважливий підхід до ситуації, коли треба, як мовив мій колишній сусід, у гострий момент "разнять дерущихся". І яке може ця теза мати стратегічне значення для творення повноцінної держави, для нашого національного відродження?!

Та спочатку подивимося, наскільки об'єктивним був автор, готуючи читачів до свого висновку. Отож згадав про "коллаборанта и гитлеровского офицера Шухевича", про "коварного средневекового интригана Мазепу", от лише "памятнику в Одессе" гарячих епітетів у нього не знайшлося. Або: "Через сто лет историки смогут куда более беспристрастно судить о роли и месте УПА в Великой Отечественной войне, о факте создания в рамках СССР суверенного украинского государства, ставшего членом-основателем ООН благодаря Сталину...". Наскільки Україна стала суверенною державою в складі СРСР і з якою метою її послали в ООН, сподіваюся, нікому розтлумачувати вже не треба, і це наш автор, сам доктор історичних наук, добре знає, одначе свідомо гне, як кажуть, свою лінію, дезорієнтуючи найменш обізнаних із цими питаннями читачів. Так, сто років минуть недарма, і за умов вільного доступу до джерел інформації навряд чи виживуть отакі стереотипи в дусі примітивної радянської пропаганди, навряд чи тоді буде дві протилежні оцінки історичної ролі Сталіна.

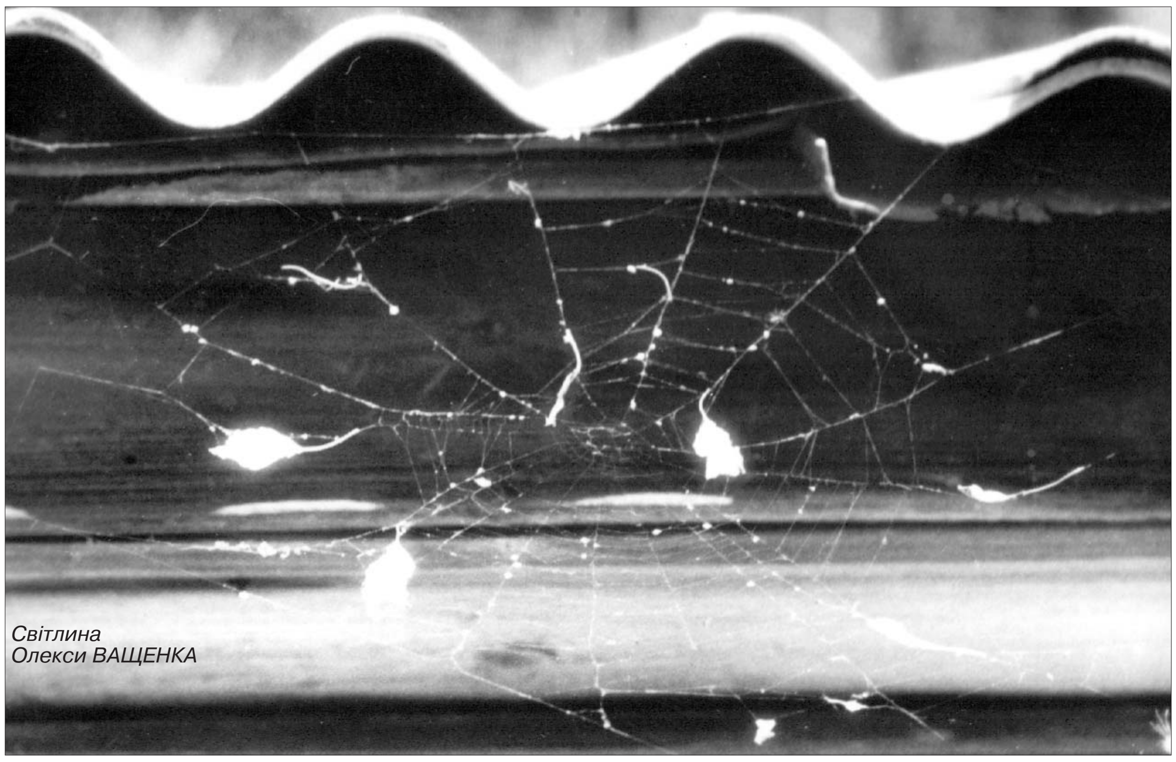
А яке наше національне відродження може відбутися без відродження української мови та культури в цілому?! Без натуралізації зросійщених українців у власній країні?! О, ні, пане авторе, тут і львів'янину, і киянину, і донеччанину до цього має бути аж надто велике діло. Українська культура, а отже й мова, як неоціненний духовний спадок усіх попередніх поколінь, повною мірою належить усім нащадкам українців, і відібрати у них це право на їхній історичній Батьківщині, вважаю, не сміє навіть рідний батько. Це право почали відбирати та всіляко заохочувати батьків до кон'юнктурного відступництва лише сторонні поневолювачі та їхні тутешні посіпаки.

Сьогодні Україна справді творить свою повноцінну незалежність, і не в її інтересах будь-де консервувати колись насильно накинутий егоїстичним сусідом мовний статус. Навпаки, стратегія розвитку держави і країни як потужного суспільного організму спонукає наш народ повсякчас зміцнювати і нарощувати власні творчі сили, нейтралізовувати будь-які руйнівні чинники, що спричиняють загальний розлад, аморфність і можуть призвести навіть до втрати незалежності. Україні потрібна чітка, підкріплена законодавством програма, що зупинила б інерцію вищезгаданих асиміляційних процесів. Закон, саме Закон, у першу чергу, повинен захистити право маленького українця на його природну духовну спадщину, захистити навіть перед звичками чи розрахунками батьків так, як він захищає його право на життя, його матеріальні інтереси.

Широкомасштабна двомовність – це духовне каліцтво для нашого суспільства, яке рано чи пізно ми повинні неодмінно здолати. Інакше нам ніколи не посісти гідного місця в колі інших народів, не розвинути і не реалізувати власного творчого потенціалу в найширших сферах життя. Ось чому нам так необхідна чітка і всеосяжна стратегія виживання. Без неї майбутнє завжди лякатиме нас непевністю та непередбачуваними загрозами.

Як пишуть знані історики, минуле нашої планети – це кладовище знищених мов. Але, як ми вже пересвідчилися, нема і вічних імперій. Отож, коли вже якійсь скривдженій мові пощастило пережити імперію-насильника, шлях їй простерся тільки вперед. І в цьому плані мові реально обіцяє успіх сама природа, тобто зміна поколінь. Нашій державі лишається тільки активно цьому посприяти, тобто не втратити даний природою шанс. Адже втрата родиною рідної мови в якомусь поколінні не спадкова хвороба. Порівняльно це виглядає так: від того, що батько втратив око чи руку, його дитина інвалідом не стає. Що стосується держави, то вона повинна навчитися дбати про здоров'я довіреного їй суспільства, як завше клопочеться здоров'ям свого організму наша голова.

Світова історія знає не один приклад, коли народ виживав та відновлював своє природне обличчя після тривалої насильницької асиміляції. Приклади?.. Найближчі – Болгарія, Чехія. Та особливо вражає безпрецедентний приклад Ізраїлю. Як справедливо пише А. Довгопольський, "На рубежі XIX і XX століть відбувається небачена в історії людства подія – відродження мертвої мови. Мертвими прийнято вважати мови, які не служать для повсякденного усного спілкування, які ні для кого не є рідними з дитинства, навіть якщо ці мови (як латинь і санскрит в середні віки) і продовжують використовуватися в писемності і літературній творчості. Мова, якою ніхто не говорить, мертва. А мертві, як відомо, не воскресають. Так вважали всі. А проте, неможливе трапилося: мова, яка протягом 18 століть існувала лише в книгах і молитвах, стала знову живою розмовною мовою цілого народу. Ентузіазм і національна самосвідомість зробили те, що вважалося немислимим".

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Зауважили, товаріщ Табачник? – "ентузіазм і національна свідомість"! І цьому історичному успіху, безперечно, передувало глибоке розуміння з боку активної частини єврейського народу, яке важливе значення у творенні власної держави має рідна мова.

Перед нашим суспільством і державою постало друге за важливістю глобальне завдання – натуралізація зросійщеного українця на Сході та Півдні. І сьогодні це завдання значно ускладнилося. Постійні наші хитання й озирання на північного сусіда призвели до того, що ми втратили психологічно зручний момент для розгортання цього процесу, момент, що виник одразу після 1991-го року. Свій задавнений страх і бездіяльність владні верхи навчились успішно ховати за гаслами про поступовість, обережність і т. ін. Це дало змогу нашим недругам оговтатись і повести широку мобілізаційну пропаганду серед населення. Буквально у всіх негараздах, спричинених перехідним етапом і невмінням чиновників господарювати по-новому, почали звинувачувати нашу незалежність.

Так було дозволено російськомовному ледареві знахабніти і перейти в агресивний контрнаступ. Дарма, що в названих регіонах фактично нічого не змінилося з кучмівських часів, йому вкрай захотілося отримати ще й узаконене право обходитися без української мови навіть у незалежній Україні. Вся ота щоденна тріскотнява про переслідування російської мови (і де?.. У зросійщених містах!) є нічим іншим, як намаганням "дотиснути" ситуацію, зберегти і закріпити для себе вже звичний привілей (відомо, найкращий захист – атака). І таку облудну демагогію охоче поширюють засоби масової інформації, особливо телекомпанії, які лише умовно можна назвати українськими.

Ця наступальна активність набирає дедалі більшої сили та розмаху. Користаючись із явної слабкості державної вертикалі, творці антиукраїнської "Вандеї", наче справжні генерали, вміло розширюють пролом у нашій національній фортеці. І на сьогодні склалася доволі абсурдна та небезпечна картина: одна сторона неухильно розвиває успіх, а друга, силкуючись зберегти обличчя, не знаходить іншого виходу, як пояснювати власну безпорадність демократичними перетвореннями.

Всі етнокультурні та політичні стосунки в Україні досить виразні й промовисті, але... ні, я не повторюю шаблонну фразу, ніби кожен ці стосунки бачить порізному. Бо найчастіше кожен їх тільки коментує по-різному, виходячи передусім із власних інтересів, переконань і прагнень. Що ж, не таємниця: ми з Д. Табачником хочемо жити в різних Українах. Та якщо заживемо за його порадою, то якраз і отримаємо "в одном государстве" дві України, одну з яких таки остаточно "дотиснуть" і перетворять лише в географічну назву. Ось вам і горезвісний поділ України, якого ми так усі боїмося.

Обов'язково заперечу Д. Табачникові і щодо такого твердження: "Этими своими действиями и восток, и запад признают раскол Украины в качестве свершившегося в сознании людей факта и демонстрируют нежелание и неготовность жить в одной Украине с "не такими" украинцами...". На щастя, українські громадяни Сходу і Заходу так не думають, як і не відповідає дійсності сміхотворне твердження автора, ніби на Сході "уже приобретает популярность лозунг возвращения границы по Збручу, денонсации пакта Молотова-Риббентропа и "восстановления исторической справедливости" путем возвращения западных областей Польше". Насправді такі відверто шкідливі нісенітниці можуть продукувати і запускати в маси з метою злочинного зомбування населення лише окремі провокатори, вороги українства.

А тепер щодо "Утиного супу" та "вымышленных наций", де автор силкується навіть поіронізувати, як-от: "Для многих обитателей мира хай-тек трудно понять мотивы ультранационалистов. Их раздутый патриотизм кажется забавным. Вспоминается страна Свободия из фильма братьев Маркс "Утиный суп", где высмеивается понятие национального превосходства в войне двух вымышленных наций". Щодо такого "жупелу", як націоналізм, то скажу, що це – "сіль", для будь-якого "супу", навіть "утиного". А в нашому "всеукраїнському казані" тієї "солі" ще дуже і дуже мало. Що ж торкається "вымышленных наций" – то якраз таку утопічну націю ви і намагаєтеся створити, товаріщ Табачник, залишаючи наших східних та південних громадян, у т. ч. українців, без української мови, без українських національних героїв, без рідного коріння.

Тим часом, аби мати силу рости вгору, сягати таємниць матерії та великого Всесвіту, українське родове дерево мусить мати міцне розгалужене коріння. Це коріння – його мова, традиції, національна культура взагалі. І та культура повинна постійно збагачуватися, всотувати у себе найвищі духовні та матеріальні досягнення людства. Тим-то для нас так важливо, які взаємини у своїй країні ми побудуємо не лише поміж власними громадянами, а й з представниками інших країн.

Сьогодні на шляху до свого зцілення і повноцінного майбутнього український народ не має фатально нездоланних перешкод. Це означає, що ми повинні раз і назавжди рішуче відкинути нав'язуваний нам "аргумент" на зразок: "Так уже історично склалося". Не для того Україна виборола собі незалежність, щоб стати калікою чи якимось іншим потворним Вавилоном. І той, хто справді хоче спокою та миру, не сміє заважати їй відроджуватися та розвиватися.

Михайло ШУЛЯК

ЖИТІЄ "МАЛЕНЬКОГО УКРАЇНЦЯ"

МАНДРІВКА В ПРОСТОРІ І ЧАСІ,

або Я вам більше не повірю

У день 90-річчя "Великого Жовтня" комуністи в обіймах маразму знову вирушили до "Українського дому", з лозунгами "Вся власть Совєтам", попереджуючи, що "кіпіт наш разум возмущьонний" і поки ще увесь на википів, "у смертний бой вєсті готов!", та ще й нахваляються, що знову "Вєсь мір насілья ми разрушим, а затєм..." Ви вже знаєте, що було "затєм"...

Колись я жив у "колисці революції" і думав: якби мені, тодішньому, ще до "колиски", комсомольцю, потрапити на військовий парад, чи хоч би в перші ряди демонстрантів, щоб пройтися там, де колись наших земляків-дибенків до царя виводив піп Гапон... Але мені цього не вдавалося навіть у зореносній, бо допускали тільки перевірених і лише довірених. А тут ніякого контролю, приєднуйся, будь ласка, без будь-якого попереднього запису. І як же мені про цей "славний" комуноювілей не поділитися з читачами, які не брали участі у тій революційній ході!

"Лєвой, лєвой, лєвой! Кто там шагает правой?!" Я також перемінив, бо якщо сексоти побачать і виженуть, то хто ж вам розповість про ті дива? А ще ж кортить розказати і про столітній, який уже не за горами. Хоча чи вистачить у мене регламенту життя, ліміту років і сил, щоб дотягти до "піку комунізму" і почути сто залпів небесного світла на Неві – "Аврори"?

Довкола гармати туцяли старі більшовики-командарми і такого ж віку жіночки, зі всього видно, що переважно селянки, недавні колгоспниці, яких і сьогодні експлуатують по-комуністичному і годують обіцянками-цяцянками. Їх у цю негоду, певне, вже і кров не гріє, тому їм роздали ксерокопії пісень їхньої молодості, щоб співами розганяли старечу кров. Сподівався я від "автентичних" почути етнічні, але всі гурти, читаючи з "клаврів", співають лише російських революційних, громадянської і "вітчизняної" воєн. Хай би хто спробував української!.. Сказав же якийсь оратор, що "рускій язик – носітєль нашей українской культури". Тому жінки співали про те, що "уходілі комсомольци на гражданскую войну", і як на "позіцію девушка провожала бойца", "про того, которого любіла, про того, чьї пісьма бєрегла". А ще про те, що "комсомольскоє серце пробіто", через що знову "кіпіт наш разум возмущьонний" і "вновь продолжается бой".

Легко зодягнених у псевдонаціональні строї дітей, що в цей собачий холод дзигоніли й цокотіли зубами, журналісти запитали, що сьогодні за день? Ті російською відповідали: "ми нє знаєм". Товариші високоідейні комуністи-укепісти, якщо вже й ваші діти не знають не те що державної, відтак – рідної мови, а й "славної" дати, то кепські ваші справи. І, як підтвердження краху марксистсько-ленінських ідей, реквіємом прозвучали пісенні слова: "І останутся, как сказка, как манящіє огні"... Ага, таки "свой законччілі поход". Не дожили ці ідеали до ста років, яких їй напророчив мій односелець, отримавши колись від голови колгоспу грамоту за безплатну роботу.

"Великий Жовтень знищив Російську імперію" сказав їхній перший член в газеті "Комуніст", але забув згадати про те, що ще більше народів заховав у нову тюрму. Та не встигли заіржавіти старі кайдани, як Москва замовила в Європи сотні тисяч нових, модернізовано-удосконалених кайданів. І це було виконано ще до проголошення незалежності п'ятнадцяти "рідних сестер". Ще ледь проголосили Декларацію про суверенітет, як "матушка" знову, мов голодна вовчиця на ситого жеребця, вищирила ікла на велику "рідню", хоча вже ніхто не хоче відчувати її "заботу і тепло".

Аж ось і "Комуніст", який нещодавно декларував своє кредо: "Наша мета – комунізм!" тепер виставив гасло: "Наша мета – Україна Радянська, соціалістична!" Це що, "Шаг впірьод, а два назад"? Та це ж сам Ленін висміював! А соціалізм, навіть розвинений, чи просунутий – це мета... морфоза-коник Наташі, яка в соціалістичній бричці з кучером "Валерой" скаче в "страну победівшего соціалізма".

Що ж, хай собі їдуть у прогресуючий параноїзм, ностальгуючи за світлим позавчорашнім. Та й у соціалізм із "людським обличчям" негоже йти зі своїм статутом, як у чужий монастир, хоча й товариш Мороз повертає свого воза, перепрошую – мерседеса, также не в Європу, а до Москви. Ми вже побачили, яке в нього справжнє обличчя.

"Революція створила на Землі моральний клімат дуже глибокої поваги до національних почуттів народів, великих і малих". Чи не до тих, що за межами комуністичного "лагеря"? Ще багато можна цитувати таких "шедеврів" кепеушницького вождя сучасності, але ж голови читачів не каналізаційні труби, щоби в них зливати міазми брехні...

Згадаймо спробу недавнього віце-прем'єра Кабміну України В. Смолія в російськомовному Донбасі зачитати доповідь державною мовою. Тоді весь багатотисячний зал мало не роздер промовця, заревів, щоб говорив на "чєловеческом язикє". І сьогодні на мітингу чути лише російську: "Граждане Україны, кієвляне, корічневий фашизм, оранжевий нашизм".

"Право на житло – це право на життя!" Ось де відповідь на запитання про те, чому мене викинули з черги на отримання квартири, – щоб позбавити мене права на життя. Закінчився листопад, закінчиться і грудень, опадуть мої роки і дні, як пожовкле листя, завіє очі снігом, заморозить душу, зупиниться серце – навіки. Впаду на своїй землі, як наші діди в тридцять третім, жбурнуть у спільну яму. "Немає там правди, немає там кривди, там плачу і сміху людського не чуть". Ото буде моя квартира, за приватизацію якої і воювати не буде потреби. Не загнали на той світ мою матір у Голодомор, то на мені їй рід обірвуть.

Що ж до мови, то вони вже марять: "Воображеніє малює... на вулиці міліція хватає всіх, хто посмів вимовити хоч слово російською". Це з хворої голови на здорову, і наведемо тому приклад: після "розмашистої ходи безсмертного Жовтня", репресії, в роки "ВВВ" українців розстрілювали не тільки за українське слово, а навіть німих за те, що носили український національний одяг, зокрема – вишиту сорочку.

Археолог П. Толочко у своїх "суб'єктивних думках" намагався відкопати ленінські ідеї "Великого Жовтня" з усіма трагічними наслідками, звалюючи їх на свій народ. Його хитросплетіння й звалювання причин на Тараса, Лесю і Франка можна пояснити "общепонятним": "жалкій лепет оправданья".

Цьогоріч у столичному Будинку вчених про день народження Шевченка і про день перепоховання не було передбачено заходів навіть у темплані? Точніше – передбачено: не згадувати, бо на журналістське зауваження про це дирекція Будинку вчених відреагувала дуже агресивно.

Єдиний, хто в 90-річчя "безсмертного" на майдані говорив українською, був персек партії капеістів П. Симоненко, і то з метою гнучкості у своїй тактиці. Після зачитання "документів" і прийняття резолюції хижої "революції" оголосили, що вже треба мирно розійтися. Бо на шляху до пам'ятника "найживішому з усіх живих" стояв загін відкаліброваних спецназівців, наїжачених не дуже гнучкими і не зовсім гумовими кийками. Можливо, хтось хотів піти й до пам'ятника "поетові-революціонеру" Т. Шевченку, але зараз роблять так, щоб і до нього шляхи й стежки терном поросли. А наступне число "Комуніста" повідомило, що сьомого листопада лідер КПУ Петро Симоненко дав святковий прийом, де з теплими побажаннями виступили Б. Олійник, О. Сизоненко, П. Толочко, І. Чиж та інші. Не було там лише представників задубілого на "собачому холоді" пролетаріату – "голодних і рабов", яких на мітинг позвозили з усієї України.

"Немає справедливості й не треба,
Бо з мозком порівняється амеба", –

сказав у підручнику для шкіл Незалежної України поет-патріот.

Про розкриття ганебних фактів, що засвідчують шовіністичну експансію з метою ліквідації ворожого панування в Україні; з метою боротьби національно-патріотичних сил з мафіозно-клановою пухлиною, що виросла на ґрунті так званих демократичних перетворень, склав цей документ сьомого листопада 1997 року, доповнив сьомого листопада 2001 року та після виборів до Верховної Ради 2002 року і виборів Президента України 2005 року, поставивши крапку після позачергових виборів до Верховного Корита "малоросійської" України 2007 року позбавлений українських і людських прав пенсіонер і дитина війни в "незамкненій тюрмі" столичного барака під час жирування мільярдерів у своїх палацах, збудованих за народні гроші.

м. Київ, вул. Баренбойма, 3, карцер, 25.

Закінчення. Початок у числах 45–48

ПОЛЕМІКА

КРАЩЕ ШУКАТИ СВІТЛІ ПРОМЕНІ

За всієї своєї пошани до нашої газети та її авторів я не можу погодитися з Василем Зайцем, який вважає, що росіяни, як і ми, величають не всіх своїх попередників. Можливо, але й не паплюжать. Якщо вони обожнюють таких катів (навіть їхнього народу), як Ленін і Сталін, то що вже говорити про інших? Хіба справді був святим цар Микола II, якого вони зарахували до лику святих? Все тому, що для них усе російське – "великоє".

Не переконала мене спрямована на мою адресу стаття Василя Зайця, але я вже не хотіла продовжувати суперечку. Коли це на шпальтах газети з'явилася стаття Вадима Сови "1917–2007: на хисткому мосту", де знову пішло оплюьовування історичних постатей минулого століття – таких, як Винниченко, Грушевський, Єфремов і навіть Петлюра. І я не втрималася, щоб не написати кілька слів. Невже шановні Заєць і Сова не знаходять інших матеріалів, на яких треба виховувати нинішніх українців, будити їх до боротьби за волю України? Навіщо вчити нас "на помилках попередніх поколінь"? Хочуть навчити нас ненавидіти всіх українських діячів минулого? Та цьому вчили і вчать нас досі представники "совісті і честі епохи". Вони наших діячів називали "лютими ворогами", "зрадниками українського народу", "українськими буржуазними націоналістами", за що їх карали і знищували. Тому вчать нас і теперішні "історики", які заявляють, що Україна ніколи не мала справжніх лідерів, за винятком хіба що Богдана Хмельницького. Так можна опуститися до рівня Бузини і разом з ним писати "Тайную историю Украины", в якій паплюжиться усе українське.

Чому багато хто з нас "забуває", в яких умовах відбувалися події 1917–1920 років? Тоді розквітали соціалістичні ідеї та гасла, які проголошували свободу людини, дружбу і братерство між народами, на які клюнуло багато політичних, культурних діячів не тільки України. Тож звинувачувати у цьому тодішніх членів Центральної Ради некоректно. Будучи прихильниками тих ідей, вони й пробували вірити в російську демократію, в те, що не можуть російські соціалісти піти братовбивчою війною на соціалістів України. Вони ще не знали, що ті гасла були лицемірним обманом, яким присипляли пильність українців.

"Забуває" дехто і про те, що лідери Центральної Ради не до кінця були федералістами, бо в січні 1918 року Четвертим Універсалом таки проголосили незалежність України. І не тільки проголосили, а й намагалися збудувати незалежну Українську державу. Тому, очевидно, підтримав тоді Центральну Раду і самостійник Микола Міхновський.

Звичайно, і в Грушевського, і у Винниченка були певні помилки. А в кого їх не було? Он теперішні націоналістичні організації не змогли об'єднатися за 16 років незалежності. Тож якщо ми обливаємо брудом своїх попередників, ніби для того, щоб "на їхніх помилках" учитися, то чого ж ми навчилися? Б'емо своїх, щоб чужі сміялися і раділи. Гриземося, щоб показати, які ми демократи. Замість того, щоб уся демократична преса розплющувала людям очі на правду в діях теперішніх українофобів, вона копається в минулому, щоб облити його брудом, або обливає брудом "оточення Президента".

Кожна націоналістична організація повинна зрозуміти, що за таких темпів роз'яснювальної роботи націоналістичні ідеї ще не скоро проникнуть у серця українців. Туди й надалі швидше проникатиме комуністична брехня та обіцянки Литвина, бо вони вміють краще вести пропаганду, а своїх вождів-катів обожнюють. Наслідки недавніх виборів це підтвердили. Крім того, треба пам'ятати, що націоналістами всі не стануть, треба вміти об'єднуватися не тільки між собою, а й з тими, хто до націоналізму не доріс, але й українофобом не став. Ось чому треба вчитися.

Серцем націоналістка

Віра ЛИТВИНОВА,
м. Нова Каховка,
Херсонська область

ВИСТАВКА

"ЗДОБУТИ, АБО НЕ БУТИ!"

Виставка в Національному музеї Тараса Шевченка – зразок того, як доступно й розумно розповідати правду про УПА

Листівка "За що борються українські повстанці?" – один із експонатів виставки.

Іван АНДРУСЯК, "Нація і держава"

"Боже, я нічого, нічого не знала! У 1957–59 роках я жила, вчилась у Москві, раділа "відлизі" і була щасливою. А українці вмирали за свою Україну, такі молоді, такі красиві! Боже, яка страшна правда життя!"

"Боже, яка велетенська постать – Роман Шухевич! Цей фільм необхідно демонструвати незліченну кількість разів по телебаченню, в школах, у вузах. Молоде покоління України повинне відкрити ці безсмертні сторінки нашої історії! Великий уклін авторам фільму "Нескорені"!

"Ми – учні 7 класу СШ №58 м. Києва. Нам дуже сподобалася виставка. Дізналися багато такого, про що раніше і не здогадувались. Особливо нас вразили гроші та саморобні листівки. УПА – герої! Слава героям УПА! Слава незалежній Україні!"

Ці записи – із книги відгуків виставки, з котрою ще можна встигнути ознайомитися. Зветься вона "Здобути, або не бути!" і присвячена Українській Повстанській Армії та сторіччю від дня народження Романа Шухевича. Відкрилася ця виставка в стінах Національного музею Тараса Шевченка ще на Покрову і працюватиме до 15 грудня. Вона є спільним проектом Національного музею Тараса Шевченка, відділу історії визвольної боротьби України Львівського історичного музею та бібліотеки імені Олега Ольжича.

Отож, якщо маєте таку змогу, – неодмінно туди завітайте. А головне – приведіть своїх друзів, приятелів, знайомих, котрим туман совєцької пропаґанди все ще затуляє очі, котрі наслухалися від різних "сіманєнак" гидотних брехонь про те, що "ета фашісти" абощо. Адже музей Шевченка – це таки ж музей Шевченка! Одне з небагатьох (на превеликий жаль, небагатьох) місць у нашій столиці, де ще й не такі тумани розвіюються!

А почнеться це розвіювання з упівської листівки, котру організатори виставки спеціально, наскільки я розумію, виставили на самісінькому початку огляду. Зветься та листівка "За що борються українські повстанці?", і зображений на ній вояк УПА, на штик гвинтівки якого наколоті карикатурні Гітлер і Сталін. А внизу підпис:

Не за Сталіна,
Ні за Суворова,
Ні за Гітлера,
На розум хворого.
За Україну,
За безмежную,
Ні від Йоськи, ні від Фріца
Незалежную!

Поруч іще одна листівка, виготовлена вже не в підпільній повстанській друкарні, а саморобна – і цим, як на мене, ще більше вражаюча. Бо кожен, хто її побачить, одразу ж зрозуміє, що чоловік роздобув найбільший, який лише йому тоді вдалося, аркуш ватману й старанно, наскільки лише міг, вивів на ньому великими літерами: "ГЕТЬ СТАЛІНСЬКІ ВИБОРИ! СМЕРТЬ КАТАМ НАРОДУ! ХАЙ ЖИВЕ УПА!". А якщо ви підійдете до цієї листівки ближче, то зможете прочитати внизу, вже маленькими літерами, таку страшну приписку: "Даная листовка изготовлена мною Федюк Иваном Григорьевичем в декабре 1950 г. 15/IV. 51 г.". І підпис. Експонат, зрозуміло, з архівів СБУ. Тож неважко здогадатися, як вибивалася ота приписка і яка подальша доля Івана Григоровича Федюка – одного з мільйонів...

Коли про все це знаєш "теоретично" – одна річ, але коли це бачиш на власні очі – все сприймається зовсім інакше...

А далі в експозиції, звісно, "Кобзар". І це не лише тому, що ми таки ж у музеї Шевченка – адже всім відомо, що вірші нашого найбільшого національного генія завжди надихали українців на боротьбу за волю.

А ще – унікальні листівки, світлини з "Яворівського архіву", графіка знаменитого Ніла Хасевича та невідомих повстанських художників, підпільні видання УПА... Вчений секретар Національного музею Тараса Шевченка, відомий письменник і кіносценарист (до речі, автор низки вражаючих фільмів про УПА) Василь Портяк розповідає, що частину безцінних документів, які експонуються на виставці, виявили зовсім випадково. Лісники в Карпатах робили обхід, і один із них помітив високо на дереві якийсь дивний замаскований предмет. Коли його дістали й розпакували, це виявилася спеціально запаяна – щоб усередину не проникла волога – гільза від снаряда, а в ній повстанські листівки, документи, графічні роботи упівських художників і навіть кілька дереворитних дощок!

А в наступній експозиційній залі музею представлена сучасна література про Українську Повстанську Армію: праці українських і зарубіжних істориків, видання документів, публікації в журналах і газетах. Причому працівники музею Шевченка зробили напрочуд розумно: ці матеріали не виставлені "за склом", а акуратно розкладені на великому столі, за який кожен бажаючий може сісти і – гортати, знайомитися, читати, працювати з ними. І тут же імпровізована кінозала – великий телевізійний екран, на якому демонструються художні й документальні фільми про УПА.

Одне слово, все зорганізовано так, щоби людина, котра бажає знати правду, мала всі можливості й зручності для того, аби її дізнатися. Молодці, "шевченківці"! Оце називається – працювати по-сучасному!

ВІД АВТОРА

реХВОРЕндум

Іван АНДРУСЯК, поет

Здається, в кожній країні є теми, котрих політики зазвичай не ризикують експлуатувати у своїх передвиборних і позавиборних проектах, щоб не розбурхувати електоральних емоцій і не зашкодити таким чином рідній країні, рідному народові, а у висліді й самим собі. Розуміють-бо, що "кинути в маси кістку розбрату" значно легше, ніж погамувати відтак нікому не потрібні пристрасті. Тим паче, що кожна подібна "кістка" може принести будь-якому політикові, не кажучи вже про цілу політичну партію, лише вельми короткотермінові "бонуси" – принаймні на період одних чи двох виборів, – а відтак завдана країні шкода "зрикошетить" на цього ж таки політика чи партію, позбавивши їх будь-якої перспективи.

Так – у світі. Але наразі не в нас... Бо у нас є ціла низка авантюристичних за формою і чужинецьких за суттю політичних утворень, котрі подібні "дражливі" теми виймають, як факір із рукава, щоразу, як тільки відчувають, що для них запахло смаленим. Поняття довготермінової перспективи в нашій політиці, на превеликий жаль, наразі не існує, себто до влади рвуться нерідко людці, котрим і ця країна, і цей народ, даруйте за просторічне висловлювання, "до лампочки"; ціль у них одна – набити кишені, а для такої цілі годяться будь-які засоби.

Ось і зараз – укотре – маємо точнісінько таку ж ситуацію. Пригадаймо: іще навесні подібного штибу політутворення, іменоване чомусь Партією регіонів (завважмо: не країни, а якихось міфічних "регіонів", до статусу яких вони, вочевидь, воліли б звести країну), заявляло про те, що воно, взагалі ж, зовсім не проти виконати свою передвиборну обіцянку стосовно надання російській мові в Україні якогось незрозумілого "статусу", – але ж це, бачте, справа непроста, для цього треба змінювати Конституцію, а в нас, мовляв, таких можливостей немає, і взагалі, навіщо нам зайві клопоти, якщо ми й так при владі... Тим часом представниками цієї, так би мовити, партії старанно експлуатувалися інші "дражливі" теми, а про цю побіжно згадувалося хіба тоді, коли Янукович учергове їздив до Москви "по вказівки".

Одначе як тільки позачергові вибори стали невідворотні, "регіонали", не довго думаючи, одразу ж "дістали з широких штанів" свою неодмінну "палочку-виручалочку" – "статус русссского языка"! І як тільки вибори, незважаючи ні на що, закінчилися не так, як хотілося янучарам, – знову "палочка-виручалочка" згадується: ось уже ініціюється чергове сепаратистське збіговисько в Сіверодонецьку для "абсуждєнія праблєм язика", ось уже знову пригадуються намальовані "подпісі за рєфєрєндум о статусє"... Ясна річ, чудово розуміючи при цьому, що подібний "статус" автоматично означає загибель української мови на питомо українській території, крах вітчизняної науки, культури, освіти, перетворення незалежної держави Україна на глибоку провінцію (реґіон!!!) сусідньої держави Росії. Усі арґументи з цього приводу добре відомі... Однак янучари страшенно, до чортиків, прагнуть залишитися при владі (ясна річ – адже насправді це партія крупного капіталу, котрий не може давати надприбутки без преференцій, які може надавати лише влада), а так зване мовне питання сприймають лише як "приманку для дурнів". Інакше кажучи: вкотре порушивши питання про "статус російської мови", вони свідомо й цілеспрямовано обманюють своїх-таки виборців.

Не вірите? Переконаймося разом!

Отож, перше. Державний статус української мови закріплений у Конституції, відтак змінити його можливо, тільки змінивши саму Конституцію. Якби Партія регіонів справді хотіла виконати цю свою божевільну передвиборну обіцянку, тоді вона мусила б принаймні законодавчо ініціювати подібні конституційні зміни. Що ж відбувалося насправді? Насправді реґіонали, комуністи та інші аналогічні чужинецькі утворення якщо і виносили що-небудь на розгляд Верховної Ради, то лише відверто популістські законопроекти про "статуси", наперед розуміючи, що вони, навіть у випадку ухвалення, не матимуть юридичної сили, бо жоден закон вищим від Конституції бути не може!

Друге. Шлях, котрий учергове обрали янучари для нинішніх передвиборних і післявиборних "статусних" балачок – референдум – є ще більш тупиковим. Адже українське законодавство – до речі, не без активної підтримки все тих же янучар – "виписане" так, що жоден референдум, згідно з ним, жоднісінької юридичної сили так само не має. Референдум – це лише КОНСУЛЬТАЦІЯ З НАРОДОМ, і його результати нікого ні до чого не зобов'язують! Так що Янукович і компанія можуть висмоктувати з пальця хоч мільярди підписів на підтримку чого завгодно – жодних наслідків, крім марного витрачання бюджетних коштів на проведення плебісциту, це мати не буде.

Відтак, ведучи мову про те, що питання "статусу російської мови" можливо вирішити на якомусь "референдумі", Янукович СВІДОМО ОБМАНЮЄ всіх, хто воліє "свідомо обманутися"!

Третє, і найважливіше. Результати проведеного кілька років тому перепису населення переконливо свідчать, що українську мову вважають рідною переважна більшість – близько двох третин – людей, які мешкають в Україні. Тим часом соціологи стверджують, що навіть серед електорату Партії регіонів (а це, у найкращому для цієї партії випадку, менше третини виборців) близько 20 відсотків ніколи не проголосують за другу державну мову!

Тож навіть якщо уявити собі, що янучари таки домоглися проведення референдуму, котрий нічого не вирішує, – шансів отримати відповідь "таку, як їм треба", практично немає.

Вони це чудово розуміють. Вони прекрасно знають усе це. Одначе тема мови – це збурення, це пристрасті, це "каламутна вода", у якій так зручно "ловити рибку влади". Підсміюючись при цьому з тих диваків-виборців, котрі, не подумавши, голосували за те, щоб цю владу їм віддати...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9